

Zwarte Lust

THRILLER
AAD VLAG

‘Goed. Lisa,’ zei ze terwijl ze de deur van het pakhuis opende en een muffe geur hun tegemoet trad.

Het pakhuis was totaal verlaten zoals Jack al had verwacht en gehoopt. Niemand mocht getuige zijn van de donkere kant van zijn werkelijke bestaan. Ze liepen een nauwe gang door naar de achterzijde van het pakhuis waar Lisa een deur naar een ruime kamer opende.

Ramen waren er niet, maar een paar lichtpeertjes gaven precies genoeg licht om te kunnen zien, maar toch niet alles. In de kamer stonden een spijlenbed, een tafel en een paar stoelen.

Op de tafel lagen de bekende attributen die werden gebruikt voor een SM sessie. Jack verwonderde zich iedere keer weer over het feit dat dergelijke voorwerpen een zo’n grote aantrekkingskracht op hem konden hebben. ‘Een fetisj,’ mompelde hij in gedachten, terwijl hij het leren handvat van een strokenzweep streelde.

‘Wacht even mannetje,’ klonk nu de stem een stukje scherper, ‘het is je toch wel duidelijk hoe de verhoudingen hier liggen niet?’

‘Natuurlijk meesteres,’ stamelde Jack.

‘Hier zul je extra voor gestraft worden,’ klonk het vanonder de capuchon tot groot plezier van Jack.

‘Vertel eerst eens wat je wensen zijn, of laat je het aan mij over?’ Jack voelde dat de spanning steeg. Het uitspreken van zijn behoeften was voor hem moeilijk, maar hij besefte ook dat het voor hem een vraag uit het paradijs was.

‘Stevige bondage, spanking, anaal, maar graag geen sporen alstublieft meesteres,’ zei hij zo snel mogelijk. Zo, dat was eruit!

‘Goed, kleed je maar uit,’ zei ze.

‘Leg je kleren en het geld op tafel. Er is hier geen douche, maar ik vertrouw erop dat niet smerig bent, zo wel dan is het snel afgelopen, duidelijk?’

‘Natuurlijk meesteres.’ Jack voegde de daad bij het woord en ontdeed zich van de hinderlijke kleding en bereidde zich voor op zijn moment waar hij maanden naar had uitgekeken.

Tijdens het uitkleden had hij zich omgedraaid. Schaamte over zijn vadsige lichaam kon hij ook in deze situatie niet onderdrukken. Toen hij weer naar haar keek had zij haar poncho uitgetrokken en zag hij haar. Van opwinding vergat hij even te ademen. Wat een verschil met bijvoorbeeld die Gerda! Hij zag een schitterende blonde vrouw met strak achterover gekamd haar en een felle dominante blik in haar ogen.

‘Jammer dat die littekens van jou van buiten niet zichtbaar zijn, dan geloofde je misschien dat ook je hoofd wel eens ziek is en dat je naar de dokter moet,’ zei ze regelmatig. Ron lachte dan, gaf haar een knuffel en ging zijn eigen gang.

‘Te laat voor kleine meisjes om zich daarmee te bemoeien,’ plaagde hij zijn dochter die bezig was met haar favoriete Engelse ontbijt van scrambled eggs met bacon.

‘Je bent onuitstaanbaar en een domme macho!’ foeterde Karin.

‘Als jullie stomme mannen meer naar vrouwen zouden luisteren, dan ging het een stuk beter.’

‘Wat is het?’ kaatste hij terug.

‘Nou simpel alles!’ riep zij vanuit de keuken, haar domein in hun gezellige woonboot aan de Amstel.

‘Weet je wat het is liefje, vrouwen willen mannen altijd veranderen. Jullie nemen ons nooit zoals ‘Hoi maat, tijd niet meer gezien. Ik hoop dat je een sterke maag hebt en ook u mevrouwetje,’ klonk het in plat Amsterdams terwijl de man ongegeneerd zijn ogen liet gaan over Eva’s lichaam. Eva verstrakte.

‘Als u klaar bent met uw onderzoek dan kunt u verder gaan met het verkeer te regelen agent,’ klonk het ijzig uit haar mond. Met een grijns van oor tot oor draaide de man zich om en wendde zich tot het opdringerige publiek.

‘Kom kom, niet zo opgefokt,’ probeerde Ron de zaak een beetje te sussen terwijl ze doorliepen, maar zijn partner was daar niet voor in de stemming.

‘Het lijkt wel dat je het opneemt voor die arrogante beschuitlul,’ beet ze hem toe en uit haar lichaamstaal sprak de bereidheid tot het aangaan van een felle discussie.

‘Dat discriminerende vriendje van jou heeft wel een grote verantwoordelijke taak en als hij iedereen zo benadert en beoordeelt zonder te luisteren of vragen te stellen dan kan hij wat mij betreft...’ Ze maakte de onuitgesproken zin niet af en richtte zich op het pakhuis dat ze ondertussen genaderd waren.

‘Ik wil er alleen nog maar aan toevoegen dat als je een probleem op straat hebt je niemand beter dan Harry bij je kunt hebben,’ zei Ron zorgvuldig een hondenuitwerpsel vermijgend.

‘Zal wel,’ was het korte antwoord en daarmee was de kous voor haar blijkbaar af.

Het pakhuis was een van de vele overblijfselen uit de tijd dat er in Amsterdam nog tussenhandel bestond. Tegenwoordig werden deze opslagruimten bijna niet meer gebruikt. Een handelaar werkte niet meer in het veld zoals ze dat noemden, maar regelde zijn zaakjes achter de computer. De panden echter stonden op interessante locaties en waren in de loop van jaren door de onroerend goed magnaten op en doorverkocht. Vaak werden ze doorgesluisd naar projectontwikkelaars, waarna de sloop volgde en uiteindelijk zouden er nieuwe glimmende moderne leefstorens verrijzen. Dit alles flitste door Ron's hoofd toen hij bukte om het afzetlint niet te doorbreken. In gedachten noteerde hij dat een onderzoek richting de eigenaren van het pand zo goed als nutteloos zou zijn en enkel opgepakt zou moeten worden als hij volledig vast zou komen te zitten.

Binnen werden ze opgewacht door een ernstig kijkende kalende man. 'Ik rekende er al op dat jij deze zaak zou krijgen,' was zijn begroeting aan Ron met een knikje naar Eva.

we zijn.'

'Wat zou daar nu de reden van zijn?'

'Geen idee, maar beschouw het als een gemiste kans om het diepere in de man te leren kennen,' was zijn spottende antwoord.

'Ik denk niet dieper dan een vloeitje,' klonk de vrolijke reactie vanuit de keuken. Dit soort discussies vond regelmatig plaats en was voor hen beiden het bewijs dat ze niet zonder elkaar konden.

'Heb je een lastige dag?' vroeg hij oprecht geïnteresseerd.

'Nee, valt wel mee.' Een schoolonderzoek natuurkunde was voor Karin een eitje, in tegenstelling tot moderne talen die haar tot de diepste wanhoop konden drijven. Lucy, haar hartsvriendin had al vaker gezegd dat Karin een mannelijk gevoel voor exacte vakken had.

'Een minpuntje,' zei ze grijnzend, 'maar ik hou toch van je.' De twee meiden kenden elkaar nu vier jaar. Een periode waarin ze samen het vrouw worden doorworstelden, van de eerste menstruatie tot het versieren van de nog argeloze knapen in hun klas. Jongens versieren was een fantastisch spelletje. Die sukkeltjes het gevoel geven dat zij de regie hadden, terwijl natuurlijk de meiden aan de touwtjes trokken.

‘Ik ga ervan uit dat je mij wilde spreken over SM omdat dat mijn wereld is. Daarnaast begreep ik van Marit dat er sprake was van een aantal moorden. Als je nu hier bij mij zit dan concludeer ik dus dat je vermoedt dat de oplossing van die moorden in de SM wereld zou moeten worden gezocht. Daarnaast zit je hier omdat deze wereld jou onbekend is. Als je dus uitgaat van een verwachting waar je niets van begrijpt dan zit je dus vol met vooroordelen en dan vind ik je een slechte rechercheur.’

Ron keek haar verbijsterd aan even niet wetend wat hij zou moeten zeggen.

‘Begrijp me goed,’ vervolgde ze. ‘Ik veroordeel je niet, ik constateer enkel maar een feit. Daarnaast heb ik veel ervaring met mensen die niets van SM begrijpen, maar er naast een mening ook een oordeel over hebben. Ik denk dat het goed is dat ik wat meer over mezelf vertel, dat is nodig anders kan je me niet begrijpen. Ga je kamer opruimen en blijf daar dan in houding twee!’

De laatste zin werd met een lichte maar onmiskenbare toonverheffing uitgesproken. Ron schrok zich een ongeluk toen hij zag dat het ‘Griekse beeld’ zich oprichtte en met een ‘ja meesteres,’ schielijk de kamer verliet.

‘Jezus,’ stamelde Ron terwijl hij haar met grote ogen aankeek. ‘Dat was geen echt beeld!’

‘Scherp opgemerkt,’ zei ze spottend. ‘Ik vind een stenen beeld niet zo mooi. Bovendien ruimt deze ook nog eens mijn huis op.’

‘Ja maar, hij heeft alles gehoord wat we hebben besproken,’ zei Ron geërgerd, een beetje bij zinnen komend.

‘Kijk dat is nu het verschil in begrip. Mijn beeld behoort mij toe. Hij spreekt alleen wanneer hij dat van mij mag. Hij heeft zijn persoonlijkheid aan mij geschonken. Hij doet alles wat ik zeg. Ik bepaal zijn leven.’

Ron dacht enige minuten na waarbij de stilte door de kamer galmde.

‘Wat is dat eigenlijk voor een man?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Een doodnormale man, zoals jij en ieder ander. Echter ook een zeer sterke man die accepteert wie hij is en daardoor de vrijheid en geluk heeft te leven naar wie hij is. Daar is echter een lange tijd van vechten en verdriet aan voorafgegaan, neem dat maar van mij aan. Na een lange weg is hij uiteindelijk bij mij terechtgekomen en heeft hij zijn plaats gevonden.’

‘Heeft hij een vrouw, of leeft hij alleen?’ vroeg Ron die de scène maar niet uit zijn hoofd kreeg.

Ron wilde overeind komen om haar te benaderen, maar ze stapte naar voren en drukte hem met het topje van haar vinger zacht, maar resoluut terug in zijn zithouding op het bed.

Haar vinger hield contact met zijn huid, terwijl ze langzaam achter hem op het bed plaats nam. Ron sidderde van sensatie en genot toen hij haar borsten tegen zijn rug voelde. Toen haar armen rond zijn lichaam gleden wilde hij haar hand pakken die echter werd weggeduwd. Ze pakte zijn polsen terwijl ze op haar beurt zijn nek met haar lippen beroerde.

Zijn armen werden zacht maar resoluut achter zijn rug gedraaid, iets wat Ron als zowel angstig als sensueel ervoer.

‘Liggen.’

Dit ene zacht uitgesproken woord bracht Ron tot een totale overgave en hij liet zich achterover zakken. Haar lichaam richtte zich op zodat er ruimte ontstond voor Ron die nu op zijn armen lag die onder zijn lichaam lagen vastgeklemd.

Crista schuifelde naar voren, haar knieën strak tegen zijn lichaam geklemd zodat Ron zijn armen niet meer onder zich vandaan kon uithalen. Voordat hij zich afvroeg of hij bang was in deze situatie liet zij zich zakken over zijn gezicht. Haar billen bedekten zijn mond en neus volledig, waardoor ademen niet meer mogelijk werd.

Paniek sloeg toe en hij verstijfde. Direct kwam Crista iets omhoog en kon hij weer ademen. Hijgend in lichte paniek rook hij haar heerlijke geur en in de verte hoorde hij haar stem ‘diep ademen.’

Daarna zakte ze weer terug op zijn gezicht en haar handen gleden langzaam over zijn buik naar zijn geslacht.

Steeds als Ron dacht dat hij geen adem meer had kreeg hij een paar seconden de tijd om naar lucht te happen.

De muziek, geur en opwindung zorgden ervoor dat hij zich voelde als in een andere dimensie, ver weg van deze wereld. Hij voelde hoe haar mond deelnam aan het liefdesspel en een paar minuten later bereikte Ron zijn hoogtepunt zoals hij nog nooit had beleefd. Zijn kreten werden door haar volledig gesmoord waarbij Ron sidderde en schokte onder haar soepele lichaam.

Zo bleven ze even liggen. Toen Crista zich van hem afdraaide huilde Ron, zonder dat hij zelf wist waarom. Ook toen zij hem in zijn armen nam huilde hij als een kind met lange uithalen. Zo zaten ze een paar minuten in elkaars armen, ieder zich bewust van hun emoties.

De dood van Gary en de afranseling van Ron veroorzaakten uiteenlopende emoties bij het team van rechercheurs. Luc had de grootste moeite om zelf voldoende afstand te nemen van de gebeurtenissen.

Het lijk van Gary was gevonden na een anoniem telefoontje en was overgebracht naar het mortuarium.

Ron was onderzocht in het ziekenhuis en tot ieders verbazing waren er geen ernstige inwendige bloedingen geconstateerd. Gekneusde ribben doen echter enorm veel pijn en de artsen wilden hem voor een aantal dagen ter observatie in bed houden. De discussie was even fel als kort en een uur later zat Ron tegenover Eva en Luc de stand van zaken door te nemen.

Ze begrepen allemaal dat Ron deel wilde nemen aan de acties, zelf zouden ze in geen geval anders hebben gehandeld.

Luc keek zijn rechercheurs aan en zag de emoties op hun gezichten. Zelf voelde hij zich tot zijn verwondering uitstekend, maar hij wist dat het slechts een façade was. Tijd tot zelfverwijt was er niet, maar Luc wist dat die klap voor hem persoonlijk later zou komen. Op dit moment wilde hij zijn mensen bijstaan en was hij niet van plan zich te laten afleiden.

‘Geen tijd voor herhalingen en zelfverwijt Ron beste jongen,’ zei Luc en zijn stem liet niets aan duidelijkheid te wensen over. Ron wilde een monoloog opzetten waar het gedurende zijn onderzoek allemaal fout was gegaan, maar Luc had daar geen boodschap aan, niet op dit moment.

‘We hebben te maken met een beginner, in principe een amateur die echter op korte termijn zich heeft ontwikkeld. Het spijt me, maar het is niet anders. We zien hier het nadeel van een instituut als het onze. We gaan onwillekeurig uit van standaard situaties en misdrijven. In deze zaak past geen enkel stuk ervaring. Persoonlijk zou ik alle vijf de kandidates oppakken en middeleeuws verhoren, maar daar schieten we nu geen reet mee op. We gaan door met de actie van straks, ik wil alleen even hier duidelijk maken dat ik volledig achter jullie sta. Dat betekent niet dat ik de verantwoordelijkheid afschuif, maar ik wilde het toch even gezegd hebben.

‘Werner Gros, detective. Nou een mooie detective,’ dacht Frank smalend. Iedereen zomaar volgen, maar nu heeft hij een koekje van eigen deeg.

Hij meldde het voorval aan de meesteres die zeer tevreden over hem was. Als beloning mocht hij Haar auto wassen, ook van binnen. Dit was normaal een taak van Hans, dus zijn beloning was voor Hans een straf voor een van zijn idiote expres begane overtredingen.

Verder had hij van Werner Gros niets meer gehoord. De meesteres had gezegd dat Zij deze zaak verder zou regelen en dat was voor hem uiteraard voldoende. Frank kreeg echter de opdracht door te blijven gaan met zijn beveiligingswerk. Zodoende reed hij dagelijks meerdere ronden in de buurt van het pand en stond hij regelmatig op de uitkijk. Er gebeurde echter tot op heden niets bijzonders. Hij nam aan dat de meesteres de zaak met de detective dus effectief had afgehandeld. Mijmerend over een nieuwe beloning van Haar als zijn taak naar bevrediging werd uitgevoerd controleerde Frank de inhoud van zijn portefeuille. Van zijn zakgeld gaf hij per week niet meer dan een paar euro uit voor chocolade en drop. Frank was een fervente snoeper sinds hij was gestopt met roken drie jaar geleden. De rest van zijn zakgeld spaarde hij voor een cadeau voor Haar. Hij had een goed inzicht gekregen in de lievelingsgeurtjes van zijn meesteres. Nog een paar weken en dan had hij genoeg voor een prachtige set dat hij bij een drogisterij had zien liggen. Frank kreeg een kleur van opwinding als hij Haar verwonderde uitdrukking zou zien. Hij hoopte op, tja op wat eigenlijk? Zijn liefde en toewijding voor Haar waren eindeloos en dit was weer een mogelijkheid om dat te tonen. Frank was intens gelukkig. Enkel bleef er de angst dat deze situatie niet eindeloos zou kunnen doorgaan. Het einde van zijn relatie met zijn vorige meesteres bleef in zijn geheugen gegrift en hij betwijfelde of hij een tweede scheiding zou aankunnen. Niet met deze meesteres, onmogelijk.

Hij ademde diep uit en probeerde de negatieve gevoelens weg te denken, maar deze keer lukte dat niet goed. Uiteindelijk mijmerde hij verder over Joyce en zoals altijd werd hij hier rustig van en kon zich na een paar minuten weer beter concentreren op zijn eigenlijke taak, maar regelmatig dwaalden zijn gedachten terug.

Tegen haar verwachting in werd ze na een kwartier opgeschrikt door een wandelaar die vanaf de andere kant het pand naderde. Ze veerde op omdat ze duidelijk een man van de foto's van Werner herkende. Zonder een moment te aarzelen startte ze de auto en scheurde het pand voorbij, de wagen over het trottoir sturend tot aan de man die als op de grond genageld stond.

Eva sprong uit de wagen trok haar pistool en kwakte de verbouwereerde man tegen de wagen aan. Met één hand draaide ze zijn arm op de rug en sloot haar handboei om zijn pols.

‘Je andere hand.’

‘Wat gebeurt hier laat me los,’ riep de man.

Zijn roepen ging over in een kreet van pijn toen Eva de geboeide arm naar boven wrong.

‘Je andere hand, nu!’ herhaalde ze.

De man koos eieren voor zijn geld en bracht zijn andere hand naar zijn rug, waar de handboei dicht klikte.

‘In de auto,’ beet Eva de man toe en duwde hem zonder pardon op de achterbank van de wagen. Ze schakelde het kinderslot in, sloot gehaast het portier en sprong toen zelf achter het stuur. Het hele voorval had niet meer dan veertig seconden geduurd, maar Eva keek scherp in haar spiegel of ze een reactie zag. Het bleef stil.

‘Wat moet u van me, bent u van de politie?’ De stem van de man klonk zacht en angstig, maar Eva was niet in de stemming voor discussies.

‘Bek houden of ik sla hem dicht!’

Haar toon, maar vooral haar hele lichaamstaal liet niets aan duidelijkheid te wensen over. Met een strak gezicht stuurde Eva de Mondeo in de vroege ochtend naar zijn bestemming.

‘Wat een geluk dat tante Lia een paar dagen afwezig is,’ schoot het door haar hoofd. Van Geert zou ze ook geen last hebben, die was allang blij dat zijn tante afwezig was. Dat scheelde hem in het werk. Eva had het rijk alleen. Even later reed de Mondeo het terrein op en ze parkeerde de wagen zo dicht mogelijk bij de bungalow.

Onderweg had ze steeds nagedacht hoe ze dit verder moest aanpakken. De arrestatie, als ze daar van mocht spreken, was een impulsieve daad geweest, maar haar gevoel vertelde haar dat ze juist had gehandeld.

‘Zeg chef, weet je dat ik hopeloos verliefd ben op jouw vriendin?’

‘Wie niet,’ lachte Ron.

‘Bedoel je wie weet het niet dat ik verliefd ben of bedoel je dat iedereen op haar verliefd is?’

‘Beide,’ grijnsde Ron.

Nu echter nam Stef het initiatief. Ze naderden het oude pand en zagen een naambordje ‘Praktijk SL’ en een moderne bel die in het geheel niet paste bij de verschoten verf.

Stef drukte lang op de bel die niet te horen was.

‘Of de bel doet het niet, of er is niemand aanwezig,’ fluisterde Eva.

Stef deed een nieuwe poging waarbij hij de bel een halve minuut ingedrukt hield. Niemand deed open.

‘Ik ga achterom, blijf jij bij de voordeur,’ zei Stef.

Eva stemde toe en bleef paraat om eventuele personen op te vangen die de voordeur zouden gebruiken.

Na enkele minuten hoorde ze een gerucht. Ze spande haar spieren, maar het was Stef die de deur open deed. Ze stapte naar binnen in de donkere hal. Het gehele pand was duister doordat vrijwel alle ramen met zwart papier waren dichtgeplakt.

‘De achterdeur is helaas nu gesloopt, maar het zij zo. Ik denk niet dat hier nog iemand is. De vogels zijn volgens mij gevlogen.’

‘Ik vrees dat je gelijk hebt, maar laten we alles doorzoeken,’ zei Eva.

‘Je weet dat alles wat we hier vinden niet gebruikt zal kunnen worden in een rechtszaak, alles is onrechtmatig.’

‘Er zal nooit een rechtszaak komen,’ zei Eva stellig.

Stef keek haar schuin aan, maar zei niets. Hij wist hoe haar relatie met Ron was. Daarnaast beseftte hij dat hij haar in alles zou steunen.

Ze onderzochten de ruimtes op de begane grond. Eva kon een gruwel niet onderdrukken toen ze de beide SM studio’s binnentraden.

‘Jezus, een middeleeuwse martelkamer is hier niets bij.’

‘Ja, ieder zijn meug,’ antwoordde Stef.

‘Ik krijg niet het idee dat deze ruimtes kort geleden nog gebruikt zijn. Alles is keurig opgeruimd. Als ze Ron hier had aangepakt dan zou dat te zien zijn geweest. Tijd om alles netjes te krijgen was er niet denk ik.’

‘Ik ben dat met je eens. Laten we snel de andere studio bekijken.’

Ook daar vonden ze geen sporen van bedrijvigheid die die ochtend plaats had moeten vinden. Een aangrenzende ruimte was ingericht als een soort dokterskamer.